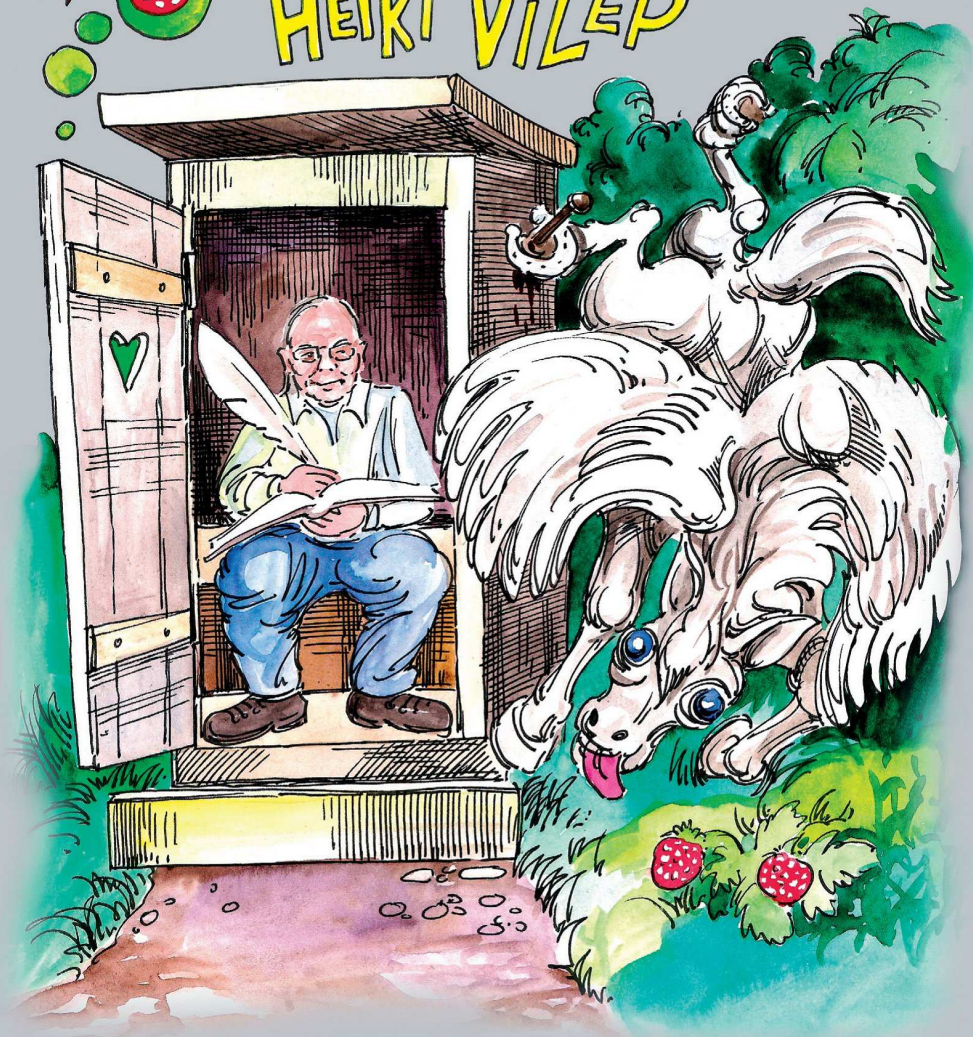

MINDOLI KAKS

HEIKI VILP

Heiki Vilep

Mind oli kaks

Läbilõige luuleloomingust

Tartu
2006

Kunstnik: Albert Gulk
Küljendaja–kujundaja: Aivar Õepa
Kirjastaja: Vilep & Vallik (A–Disain OÜ)

© Heiki Vilep

ISBN 9949–13–573–7

Uus aeg nõuab uusi inimesi

Hitleri tsitaat vist oli. Panin puusse, ehk. Mul pole siukest mälukaarti... Tegelt nõuab uus aeg uusi mehi. Mehi, kes ei käi karmi näoga ringi, kulak rullis, et kellelgi molli anda. Mehi, kellel on bemar, mida nad värske liisi vastu jälle välja vahe-tavad... Mehi, kellel pole aega, sest neil on raha ja nad osta-vad asju, naisi ja lapsi kui vaja nagu aktsiaid. Oleneb kursist. Mehi, kes töötavad mujal ning lapsed näevad neid arvuti kaudu. Oma isasid.

"Minu issi on arvutis!" teatas rõõmsalt ühe mu tuttava laps, kui mees leidis aega lirimaalt tšättida. Mida issi teeb. Raha. Kas ta sinuga mängib? Ei, ta on väsinud, kui kodus käib ja käib emmega väljas. Siis on emme rõõmus...

Normaalne...?

Tegelt vajame me, emased, meest enda kõrval, üks ole. Miks me siis üritame tihti kasvatada oma poegadest raha-masinaid? Või nõuame meestelt, et nad oleksid seda? Murdumiseni...?

"Mehed ei nuta." Aga peaksid, sest nemadki on kõigest inimesed, oma valudega, oma põdemistega ja üldse mitte niipalju erinevad meist, naistest, kui meile, mõlemitele, seda ajast-aega ajude vahele on taotud.

"Mehed on sead." Võivad olla, aga see sigaolemine on teinekord seotud vägagi suurte pundardega enda sees... Neil pole ju lubatud olla nõrgad. Nad peavad olema jõulised, kaitsvad, tugevad...

Tegelikult on nuttev mees, eksole, nagu oma poeg või-midagisellist. Tahaks pead silitada ja lohutada... AGA KURADI MEHELIK, sealjuures, sest mees, kes oma nõrkust tunnistab, on teadlik neist, on tugevam kui milline macho, ausalt!

Tugevam ja ilusam. Nagu Vibu. Omas õrnuses.

Vot.

*Merca
(Merle Jääger)*

Sisukord

I Teekond teekonnas

Sirutad käe ja haarad	6
Öö varjus	8
Mees ootas külalisi	9
Isa	10
Seon hobu	11
Pikk koridor	12
Lepapuude alla	13
Seisan mineviku lävel	14
Teab mitu korda	15
Bussipeatuste	16
Lasteaed	17
Jäin üksi	18
Toomingaõite	19
Ei pruugi ju	20
Me läheme käsikäes	21
Elu	22
Tänavalaternad	23
Oma mätta kaldapiiril	24
See oli väga ammu	25
Rannaliivale jäljed	26
Täistuubit rongis	27
Pimedas minna	28
Kõik eksimused	29
Naine läbi saju	30
Ühine keel	31
Möödas päev	32
Vari	33

II Oma nägu

Ilu on irratsionaalne	34
Sain valmis maaliga	36
Kolm juuksekarva	37
Mind oli kaks	38
Luuleõhtu	39

Kohut ei mõista	40
Eesriie	41
Unepõld	42
Metsa taga	43
Kui murdub tahe	44
Nägu tegi nägusid	45
Akvarelli	46
Kuigi oma nägu	47
Mina ei kakle kaua	48
Kirjutasin alla	49
Pea käib kolksti	50
Snoobellik samm	51
Langevatele tähtedele	52
Mõni	53
Luule	54
Oh oleks ma	55

III Suure toru sisse

Küll on vahel tore	56
Tühi on palvemaja	58
Ma lendan!	59
Kuulutus	60
Ma horoskoobi järgi	61
Milleks on liblikal	62
Lihunik Asjalik	63
Nii lõputu	64
Raagus puude	65
Vaimud	66
Osvald	67
Naeran	68
Massi keskel	69
Su märga pöske	70
Tühjas aknaraamis	71
SEE	72
Ma mängin	73
Ma päevast päeva	74

Jeeriku pasun	75	Tuul nutab	112
Laulsin tasa	76	Ausambal	113
See naine	77	Vaikne on surnuaial	114
Vana peer	78	Mõtete tinane raskus	115
Veeretati	79	Mu juukseid	116

IV Kivine linn

Naer ripub	80	Põgenen prügimäele	117
Kusagilt pimedast	82	Aeg-ajalt	118
Lopsakas jõuline muru	83	Mul meeldib	119
Seltskondi nägi	84	Kaldapaju	120
Kivikujude paraadil	85	Iga kullerkupu sees	121
Seisma jäi näiline aeg	86	Pühid jalad	122
Käisin külla	87	Kõik ilmas	123
Kui jälle lähen	88	Puu on puude kõrgune	124
Tüdruk	89		
Süütu ei tahtnudki	90	VI Need hetked	
Lõin pidevuse surnuks	91	Must lagi on mu kohal	126
Aknaklaasid laulavad	92	Kaks kärbest	128
Kivine linn	93	Praegu	129
Nurga taga hommik	94	Kõik halva	130
Tulevik on julgem	95	Juuksekarva otsas	131
Näri siis küüsi	96	Inetu kolksatus	132
Värviline värk	97	Džinn	133
Nägin unes	98	Pargiteel kord	134
Kõik hea tuleb	99	Mida ma räägin sul	135
Käisin hinge surnuaial	100	Miski kriuksub	136
Penssi ootamas	101	Nimetul saarel	137
On unelm	102	Mannekeen	138
Avameelsed	103	Vana portselanist vaas	139
Võllapuu	104	Kunagi	140
		Oh seda	141
		Ühe pulstis	142
		Okas rinnus	143
		Kuristiku veerel	144
		Sõber	145
		Lõi värelema leek	146
		Muinasjutuline	147
		Mu parim luuletus	148
		On seisundeid	149
		Hommikul	150

V Puu on puude kõrgune

Raskustes lihtsamalt	106		
Tunne lõhenes	108		
Patusoo sopast	109		
Sügisene	110		
Pehkinud palkide	111		

*Sirutad käe ja haarad
pudeneb
pudeneb välja sõrmede vahelt
õige vähe jääb pihku –
paar terakest väikest
ja rõõm
harali sõrmedest
vastu päikest*

Teekond teekonnas

* * *

Öö varjus
kikivarvul
magama minust jääb kodu
salaja hiilin
salaja kuulatan
mismoodi laguneb udu
mätastel koperdab selgrootu tuul
juukseid soeb sahinal paju
hambaid kiristab
rahotu liiv
vaikib vaid
lähenev raju

* * *

Matti Miliusele

Mees ootas külalisi —
kaua üksi oldud
nii kaua et ei mäletagi kui
ta juuksed olid kogund palju tolmu
ja elust kadund mõiste “naerulsui”

Siis koputaski uksele lõpuks keegi
ta jooksis avama
ta süda puperdas
oh tuleks jumal
tuleks kasvõi seegi
ta kukkus
tõusis
tuikus
koperdas

Siis avas ukse

-----

lävel seisis Issand
lõi rõõmust suurest käsi kokku mees
nii valjult
meeletult
ja mitu korda järjest
et looja pages
inglikari ees

* * *

Isa
ma tulla ei saagi
sel aastal —
hakkasin kirjutama
hinge on kogunend
niipalju saasta
millest pean vabanema
ammu on maksmata
üür ja elekter
puid pole tellida raha
isa
sa oota veel üksainus aasta
alles said maetud ju maha

* * *

Seon hobu
astun kõrtsi
pime on ja vait
kõik mured tagasi on
pagend hingedesse
nurgalauas üksi
istub saatus
naeratab
ja kuldmünt kukub suust
Kõik pole kadund veel
ma ütlen hobusele
veel lihast koosneme
ja luust

* * *

Pikk koridor
ja kontsablõbin ajju taob
ja ongi
jõudnud teadvusse üks ees-
üks perekonnanimi
nurgapalm
ja igivanad sõnad
kaks embust
kumbki eri aega —
üks minevikku
teine olnusse

* * *

Lepapuude alla
laotan määrdunud lina
siit me algasime —
sina ja mina
siin paneme pikniku püsti
siin naudime möödunud lusti
siia tuleme tagasi
kunagi
üksi

* * *

Seisan mineviku lävel
eirates eelarvamust
tulevikul keeran selja
avan vaimudele ust
tõmbus kahe aja vahel
miski rõhub õlgu
justkui oleks tuleviku
minevikul võlgu

* * *

Teab mitu korda rahunenult
läbi sügisvärvisaju
lehed kleepund saabastele
piisad näkku-kätele
ta läheb vastutuult
bolonka rihma otsas —
läbirääkimiste valge lipp
On praetud liha
küpsetatud koogid
enda jaoks ei tasu enam vaeva
ei ole valget laeva
pimestavat iha
kõik uued algused
kui ilmutatud
vana analoogid

* * *

Bussipeatuste kärsitu seisund
raskete kottide piinlikkus
kandjate ees
Läbi sügise
selle ja ülejäänute
tuleb suur kollane buss

teekond teekonnas

Lasteaed

Paks tädi nimeks Vaike
tiik milles polnud vett
suur aken milles päike
ja WC roostes kett
üks peidukoht kus peitsin
võtme tuleviku jaoks
suur emme
nägu nukker
ja issi
jäigi näoks

* * *

Jäin üksi
tühjad sõnad
kõrvus kumisemas
justnagu poleks keegi käinudki
käed põues
lähen talves
kõige lumisemas
ometi
ma pole ära läinudki
Laustuisus viirastub
su valetatud siirus
ma vaikin sisimas
kuid saju sisse karjun
nii suur
on kadumise kiirus
nii pikad
minejate varjud

* * *

Toomingaõite langemises
veidike ruumi on veel
sinna siis istungi maha
ja vestan
langemisest ja lõpust
kuni saab otsa
päris otsa see sadu
siis võtan ma kõhna kompsu
ja lähen
sinna kus toimub veel
midagi sama põnevat
aga kauem kestvat

* * *

Ei pruugi ju olla must lagi
kuid kindel on mustav haud
ei õpi ma arvamagi
kui raske ta haarde raud
mis piirab kord maised püüud
ja lõpetab hulkuriteed
mis lõikab veel hüüdmata hüüud
kui oleksid hüütudki need
Ei oska ma arvatagi
ei oskama saagi ju iial
just seda oskamatust
nii kahju on kaasa viia

* * *

Me läheme käsikäes
ma hoian sul kõvasti käest
ma hoian veel kõigest väest
me läheme käsikäes
veel läheme käsikäes
mu musklid on lõtvunud kõieks
ja pea peksab kivide vastu
kuid läheme käsikäes
Me läheme käsikäes
mu käsi
ja mind enam pole
must polegi minejat olnud
sa lähed —
mu käsi
käes

Elu

Lõug rinna peal
väsimus silmis
nahk kortsus
kaenla all kark
nii esinen endale filmis
kus olen üks ilmatu tark

* * *

Tänavalaternad
piiskade looris
helveste kirevas rahus
tulede muusika
kesköises sajus
kutsub
kuid hinge ei mahu
tubade soojust
ma pidasin koduks
seepärast jällegi läen
tänavalaternad
piiskade looris
üksi
ja taskus vaid käed

* * *

Oma mätta kaldapiiril
vindub kibestunud mees
ootab teiselt mättalt laeva
muudatusi rinna sees
laevad muudkui läevad mööda
tahtejõudki sinna läeb
kui kord paistab valge puri
viipama ei tõuse käed
oma mätaski ju vajub
kurvad silmad paistvad veelt
möödapurjetajail siiski
viimast korda näitab keelt

* * *

See oli väga ammu —
eile
kui kuivasid põllulilled
läbi aasta nüüd lauanurgal
õhtust õhtusse suvi
mõtlen nüüd õitsema talve
kuivanud lilledesse
akna pealt viimase palve
kudrutab nendesse tuvi

* * *

Rannaliivale jäljed on veetud
mõtlikud
sügavad
tagasiteetud
mööduvust risti ja maha neis löödud
laine nad pühib
üks juhuslik
mööduv

* * *

Natašale

Täistuubit rongis loksun jälle Volgamaale
ja õlle peale voblat hammustan
ei otsusta ma veel kas on normaalne
et eestimaisel tiblata eelistan

Ta hing on märksa laiem silmapiirist
pilk märg ja truudusetus elu norm
tal kingin neli äranärsind iirist
ja seletan kuis hinges möllab torm

Ta räägib et võib tulla minu koju
võib perenaine olla mulle hea
nii kunagi mul pudrutas üks roju
suus viinahais ja seelik üle pea

Siis selgus saabus hetkel mil ta hüüdis
mind läbi une muudkui — Nikolai
ja kuigi seda seletada püüdis
mul sedapuhku villand kõigest sai

Täistuubit rongis loksun jälle Eestimaale
ja kohvril vargsi silma hoian peal
ei otsusta ma veel kas on normaalne
et Volgamaale ma ei taha eal

* * *

Pimedas minna
pimedas tulla
päevane aeg
kanda maha
sigina-sagina arvele
hankimaks öösid
ja raha
aeg voolab liiva
ja omasoodu
päevades valitseb
reegel
nende hinnaga
öösid on loodud
unede ristuvail
teedel

* * *

Kõik eksimused saavad loetud ette
ja teadustatud testament
kui kuu
kord laotab lina
üle hinge turuplatsi
sulen põhjalikult suu
ja selle väsind huultekriipsu
viib trükki viimne trollibuss
ning mitte keegi mitte kunagi
ei usu
et tegelikult
olin kuss

* * *

Naine läbi saju
kingad näpuotsas
sammaldunud kivimüüri hellus
mõralistes kätes vahtrahakatis
pidevus ja püsi
nõjatanud hetke
vastu halli aega
kuiv
talumatult kuiv on keset sadu
seismajäänud aega

Ühine keel

Me lähedaseks saime ajapikku
ja keele ühise nii leidsime
nii ühise et pead jäid lõpuks kokku
keeltpidi koos nüüd elame

Me selletõttu keelt ei peksa ammu
pead põrkuvad jah seda küll
kuid see-eest peame hästi sammu
keeletuks teeb keelekas idüll

Möödas päev ehk pillimehe laul
Agu Raudheidingule

Möödas päev väsind linn süütab tuled
käes oktoober ja taevas on hall
viimne kõrts oma uksed kui suleb
seisan üksinda laterna all

Kallis mööduja ütle mul tere
räägi mulle kuis käsi sul käib
kas sa tead ehk kus elab mu pere
on mul tõeliselt kodu või näib

Pole tähtis kas oled sa reetur
riigialam või lihtparasiit
ikka oled sa ühtmoodi neetud
kui on kadunud viimne teeviit

Ükskord mõistad et polegi tõde
siis ei aita ka naised ja viin
juhus on sinu vend saatus õde
õnn on see mis on praegu ja siin

Mõni mõtleb et vaata kus jobu
hoiab posti ja maani on täis
endal kusagil ootamas kodu
temal silme ees ringi kõik käib

Kui ta teaks et see maailm on paigal
hoopis tõeline õõtsub kui kiik
ja et tähtsust ei olegi seigal
kuspool laugusid on taevariik

* * *

Vari akna tagant möödus
tuba hämaraks
sest ajast jäi
kae kattis aknasilmad kinni
maja leinas
langetatud päi
käes küünal
kõnnin mööda tuba
end taban ootamas
end taban kogu elu
varju
ootamas

*Ilu on irratsionaalne
salapärase justnagu müüt
irratsionaalsuse taju
on Ilusa taju debüüt*

Oma nägu

* * *

Sain valmis maaliga
mil lõuend ülenisti valge
vaid alumises nurgas
täpikene must
ta rikkus selguse
ja igipuhta alge
see täpp
mis tuli ei tea kust
kõik kiidavad mu maali
maitset
kätt
ja täpil mõtet otsivad
ja seletust
ei kiida miskipärast keegi
valget püüdlust
seepärast täppe maalin
põhimõtteliselt
just

* * *

Kolm juuksekarva vaidlesid
kel peas on tähtsam koht
ja keda esmalt ähvardab
väljalangemise oht
üks oli hästi loksik
ja teine väga pikk
ja kolmas oli pooleldi blondiin

Mind oli kaks

Ta tuli vaikides ja musta varju saatel —
see minu enda halb ja sünge teine pool
ta loopis tuba mööda laiali mu vaated
ja tõmbas peale vett mu klaaril elulool

Sa istu maha, vennas, arutame asja
tal ütlesin, ja pane kaabu nagisse
ehk teeksin nurga peale poodi korraks asja
et saaks siis süveneda sinu hagisse

Meid istus lauas ainult kaks ja mitte enam
üks olin mina teine olin mina ka
üks oli inetum ja teine veidi kenam
meil saatus kahepeale tuli jagada

Nii vaat et hommikuni vaidlesime elust
ja meie kooslusest ja sajast tehtud veast
me elu koosnes ainult ahnusest ja melust
jäid puudu täiuslikud hetked sellest reast

Ta lahkus koidutaeva punetaval taustal
ja tundus justkui poleks ära läinudki
tast lauale jäi maha hagi mustas kaustas
ja tema kaabu ripub naxis tänini

Luuleõhtu

Alasti mõtete tardunud siluetid
moenäitus vaimulavadel
mitte kui midagi müügiks
lausutaks õhtul sel
hommikul saduldan hobu
ratsutan minema
jätan teist kaela ümber
sureva pimedas

* * *

Kohut ei mõista me üle
vaikima sündinud suhted
sissetambitud hambad
naerud ja ohutud ohked
kohut võib mõista me üle
see kes on öösiti kohal
varjuna jalutsis seisab
puudena akna all kohab
vormitult ilmub ja mõistab
kohut ja kohta ja kihi
mõistuse vaikival viivul
mõtestab hinge ja ihi

* * *

Eesriie südasuve vihmast
laval meie kaks
etendus
mis aastasadu kestnud
algab
lõppemaks
vaid vihma lummus elab
välja ennast veel
ja alastuse tummus —
vaikus lõpu eel

* * *

Unepõld sai kive täis
kivi teisest raskem näis
tõtsin siit
ja tõtsin sealt
kivi langes hinge pealt
ühe all seal väike mees
targad silmad
habe ees
ütleb
tead mis kulla mees
kivid need on sinu sees
viimse kivi all on pott
rikkuse ja vara pott
kulda-pärle pole sees
poti sees on selge sott

* * *

Metsa taga elab mees
kes elab metsa taga
habe kasvand põrandasse
ise vait ja vaga
kaalub lastelaste leina
kogemusi saastavaid
sihitut nostalgiat
ja pummelunge laastavaid
laual väike lambitatt
see põleb hommikuni
olelusevõitlusse
jäi maha äti uni
tõuseks püsti —
habe kinni
läheks appi —
otsas jaks
suleks silmad
kui sest miski
muutuks ilmas paremaks
metsa taga pliidi ääres
kõik on justkui pihu pääl
klatši mure sopa silub
vaikne sisemine hääl

* * *

Kui murdub tahe
rahaks tardub naer
kalk vaikus paneb sõrme suule
kuis kanda kivid
ära kanda kael
mis endast öelda
ise kui ei kuule
kuis ennast näha
ise kui ei näe
kuis panna kasvama
kus pole mulda
kuis haarata
kui raiutud on käed
ja minna jalutuna
sinna kust ei tulda

* * *

Nägu tegi nägusid
raha tegi raha
rusikas jäi rusikasse
tihti seljataha
ajavaimu polnud mahti
kanda läbi aja
esmavajadusi oli
rahuldada vaja
nii see vanaduski tuli
raha haiseb sukas
ühtemoodi Tarvastus
Saaremaal ja Pukas

* * *

Akvarelli ma kogunend pingeid
valada püüan – ei saa
tuleb mööduja
sülitab hinge
lõuendil kirgastub maal

* * *

Kuigi oma nägu
jätab jälje maha
päris näoli siiski
liikuda ei taha
sellepärast kasutangi
sõrme üht ja nina
jälgi pole tarviski
ja nähtav ongi mina

* * *

Mina ei kakle kaua
ega ei anna tina
virutan üle laua
virutan vastu nina
söögu mu sööki ja tõde
pressigu vastu seinä
sõimaku venda ja õde
irvitagu mu leina
ikka ma ei vääna käsi
ikka ma ära ei nea
peldikusse ei page
virutan vastu pead

* * *

Kirjutasin alla
elu aktive
et mu paljaselek
toetub faktile
et mul pole taskut
kus võin peita nuga
et ma olen kaitstud
paljaselekuga

* * *

Pea käib kolksti vastu lage
raputades rakke
arenguruum antud mage
kirjutan kõik lakke

* * *

Snoobellik samm
pasatskilik kivi
muutuvad tuuled ja pisikud
jõuetu ramm
visiitkaardi nimi —
isiksusaldid isikud

Langevatele tähtedele

tähti sajab ja sajab
vaata et pihta ei saa
ah kas mul oligi vaja
niipalju soovida

tähtedel pole ju aimu
mis toimub kusagil all
teavad et all liigub kõntsa
veereb et sõnnikupall

nüüd kestab pasasadu
kestab ja järgi ei jää
pidin ma ometi soovima
et oleks palju ja hää

Oh oleks ma

Oh oleks ma Etioopias
banaani saaks puu otsast võtta
seal vaesus ja häda on avalik
keegi sust üle ei tõtta
mööda ei hiili sust kärbsed
surm ega nälg ega janu
täiusest tursuvad tuttavad
eriti heal järjel onu
oi kuidas olla ei taha
Heiki Vilepi ihus
ametlik elushoitu
elutöö armetult pihus

Mõni

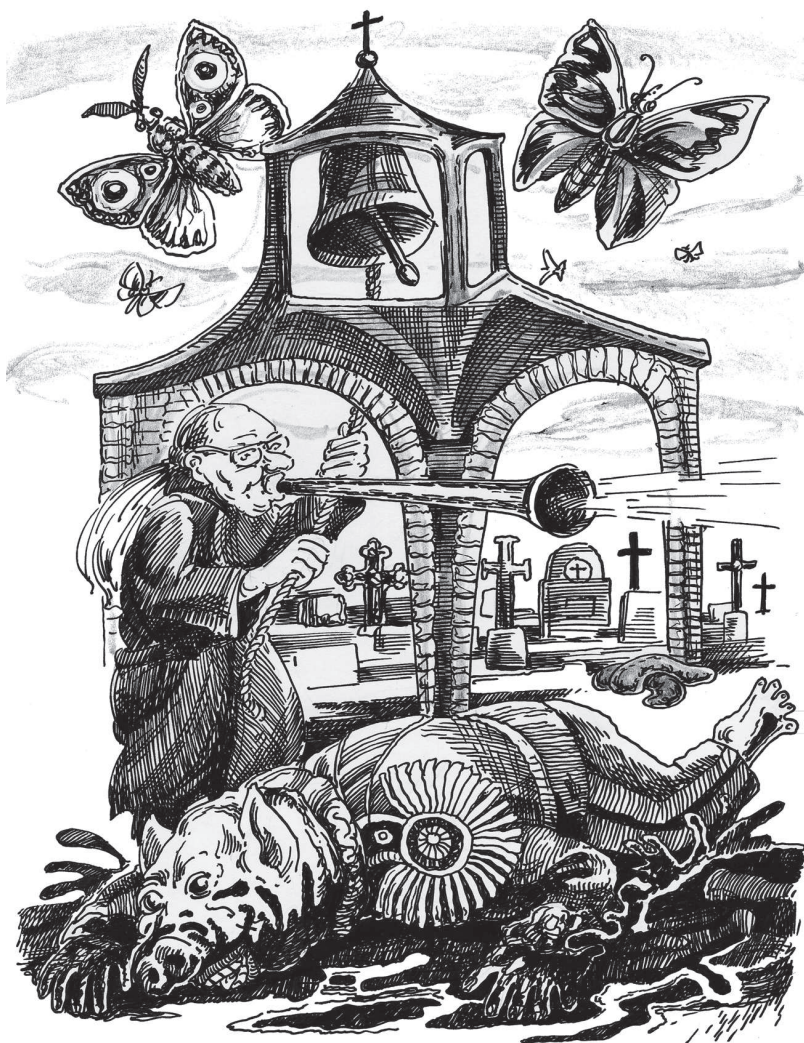
Mõni näeb pilvedes asju
mõni näeb pilvedes pilvi
mõni neid kujutab ette
mõni saab mõnikord kätte
mõni ei kujuta miskit
mõnel ei olegi vaja
mõnel on isiklik nimi
mõnel on isiklik maja

Luule

Ilus on kui pasa sisse kukud
elegantset, valged kindad käes
ilus on kui avanevad lukud
kui sa kindlalt allamäge läed
see on luule – sita asja võlu
bluffida et pask ei ole pask
püstol oimukohal kiita elu
juureldes kui kaunilt kõlab lask

*Küll on vahel tore hüüda
suure toru sisse
toru suurust tunda
enda karjumisse
ohata
ja minna
puhanuna ära
uue jõuga teha
igapäevakära*

Suure toru sisse

* * *

Tühi on palvemaja
mina löön ikka veel kella
leinajad läind läbi aja
mina löön ikka veel kella
tuul nutab kaeblikult haudadel
justnagu mõtestaks elu
tarbetult raisatud päevasid
räuskamist prassimist melu
väravast minnes veel kuulen
helinat karmi ja hella
tahtmatult lausuvad huuled
mina löön ikka veel kella

* * *

Ma lendan!
Vaadake, ma lendan!
karjus komistanu
See möödub...
lausus mööduja
Kõik möödub
järjepanu...

Kuulutus

Kaotasin rutates ära
paraja lahmaka aega
linnatulede säras
mahti ei olnud kaeda
kuhu ta jäi
aga leidjat
kopsaka tasu eest anun
mitte mingil juhul
tagastada
ma palun

* * *

Ma horoskoobi järgi
olen rott mis rott
kuid naine räägib mul
et olen siga
ja kuigi teadusega
puudub kindel sott
ei ole horoskoobil
väga viga

* * *

Milleks on liblikal tiivad
kui tema lendab nii vähe
milleks on mõtlejal mõtted
need mis ei mahu ta pähe
selleks et liblikas mõtleks
siis kui on mõtlejal tiivad
tiivad mis liblika mõtted
mõtleja lennusse viivad

* * *

Lihunik Asjalik haarab mul kõrist
sisistab —
milleks see luule
rahvale vaja on raha ja liha
muidu ta sõna ei kuule
Krõmpsudes neelab mind hakklihamasin
nimega Argine Mure
nõnda saab keegi must sõnatult söönuks
söönult ka Sõna ei sure

* * *

Nii lõputu nii suur
nii avar mõõtmatu
nii täitmatu nii lai
nii haaramatu...
... kübe
on meie hing ja elu

-----

jube

* * *

Raagus puude
haralisest sülest
teevad kisa
valged varesed
kägu kukub raalt
ja lendab jälle üles
mustad lambad
hüppavad kui segased
roheline elegant
teeb murul kukerpalle
vanake Hottabõts
habemest koob salle
Hodža maandub vaibal
pilgus kaval helk
mutionu tukub...
elab õlletelk

* * *

Vaimud on valgunud orgu
ootavad kellade lööki
keldrites kolavad hääled
taludes vaikuse nööki
hingesid aetakse taga
paljastamaks neil varje
ajujaht katkeb ja sündiv
lapsuke vallandab karje

* * *

Osvaldil soe oma uitude soojast
enda kõntsast ja enda roojast
tahtis vaid eksida enese vead
valida sõnad ja tampida pead
Rebiti Osvald siis võõrasse sülle
mitmeidki mundreid tal tõmmati ülle
peeretas lühidalt pikalt ei löönd
äärepealt agarad oleks ta söönd
kuid polnud nats ta ei sots ega ori
pesueht siga vaid kes tahtis pori
nõnda sai Osvaldist rahvalik laul
kui lõppes Osvald siis alustas Paul

* * *

Naeran iseenda naeru
naeran kuni tõmblen maas
tuigun pisarates ringi —
millal ikka jälle saab
naeran
kuni jääb vaid irve
näitamisest kange keel
kord on rõõm
vaid vee peal virve...

-----

kuni naeran
elan veel

* * *

Massi keskel – üksi
üksikute seas – veel üks
kahekesi – pooleks
üksi – arvutuks

* * *

Su märga pöske silitasin vaikselt
sa naeratasid mulle
kahepaikselt
ja suhetesse sigineski vaikus
mis oli väga vaikne
me kalalikku vaikust haistsid kassid
nad karjusivad meile otse kõrva
neil silmad sülitasid tuld ja tõrva
meil kõrva karjuvadki kassid

* * *

Tühjas aknaraamis
ainuke portree
neljas nurgas nukrus
kunstipärane
tuhatoosis mõtted
lõuendi peal vaim
lillepotis killkab
juuriajav taim

* * *

SEE koosneb käsipuudest
hilpudest ja poosist
rahast käsust paberist ja vihast
piletitest mööblist klatšist noosist
pangaarvest litsidest ja ihast
SEE pole küsimärk või sündimata luule
ei ole isegi ta tont teab mis
ei ole kurt ja ometi ei kuule
muusat
sest on peos ta tiss
seepärast vältimatul ööl
SEE laseb varvast
ja maine nõid jääb nõutuks
seljas luud
et libahundina saaks inimhundikarjas
SEST laulda kooris
vastu kauget kuud

* * *

Ma mängin eluaja trummi
pulgad – need on ammu läind
käed taotud verele
ja haavad armistunud
paljud kuulamas mind käind

näe, lollakas ei jaga ära
et puudub vajalik talent
mis maksab sisemine sära
on vaikus ilusaim lament

Mu kontserditel viimasemas pingis
käib istumas mu kange iseloom
ma mängin talle
mängin sõrmed katki
nii tekib lõppeks
elu alatoon

* * *

Ma päevast päeva olen ajutine
olen pageja kes rahu eal ei saa
näe jälle läbi kauge uduvine
paistaks kätte justkui töötet maa

Kust leida rahu kui ei ole lõppu
sel muutumisel ainsa pilgu väel
ja ühe pilgu lõpmatuse tõttu
kordumatus kordub iga päev

* * *

Jeeriku pasuna hüüdu
tundsin rinnus hüüdvat
jalgade all põles maa
pagedes eksisin ära
välja enam ei saa

* * *

Laulsin tasa
omaette
laulsin hingelt ära
rebenesid häälepaelad
lakke tekkis mõra

Mercale

See naine magab kahur kaisus –
nii sosistataks kuluaarides
ja kuigi palju kahureid on raisus
ta pilku püüab ikka baarides

Mis vahid – süda on mul müügiks
kuid vastu hinge andma pead
kui läheb elumeres püügiks
on tarvis karastatust head

Nii räägib naine odav kardin seljas
muu pilku püüdev butafooria
sa oled alles minu saja neljas
kel vallandanud ma agoonia

Siis istub maha leiab rohulible
ja seljast viskab viimase kui rüü
ta jookseb paljajalu
jookseb kõigest ära
ja uskuge –
maailm pole tema süü

Vana peeru laul

Aeg on minna koju
aeg on heita põhku
kokkuvõtte korras
peeretada õhku
päev on lõppu veetud
lõpp on ära neetud
miskit jääb küll rippu
niikuinii jääb rippu

* * *

Veeretati vänget juttu
suuri sõnu seati
kõrgelennulisi väiteid
platsi tuua teati
andsin naelapeale pihta
õõnsalt rõkkas naer
hiljavõitu märkasin
et olin õhtu nael

*Naer ripub öise linna kohal
kurbus roomab tagahoovidest
asjalikkus arutleb veel päevast
uni haigutab ja
lootus ohkab pikalt
linn süütab tuled
vastu tähistaevast
käes vikat
julgelt keset tänavat käib
surm*

Kivine linn

* * *

Kusagilt pimedast
karjuti appi
jooksin kui meeletu
meeletu soov oli aidata
aidata karjuda appi

* * *

Lopsakas jõuline muru
asfaldist läbi end surub
kasvab su selga ja pähe
lähed ta eest või ei lähe
seinana langeb su pääle
summutab vaibana hääle
päästab kas õitsemine
päästab kas läbimurdmine

* * *

Seltskondi nägi
tegi kõnesid
valis lipsu-särki-sõnu
unesid
vanas majas
kopituse haisus
pani paberile ELU TÕE
Jäi keha põduraks
ja haigeks vaim
maailmapalavik tas kuumas selgust tuues
sonides ta kordas elu tõde
see aga
eal ei muutunudki
uueks

* * *

Kivikujude paraadil
koban terekätt
vastu sirutub kuid ühtne
jumalagajätt
möödunud tribüünist
märkan et ma ise
kaotand tere tahtmise
ja tahta olemise
au ja väärikus on kivis
läbinähtamatus
segamatus
süüdimatus
õilsuses ja patus

Meditatiivne

Seisma jäi näiline aeg
tõeline mööda läks hoopis
temaga koos lahkus raev
kiilutuul pabereid loopis
lehti
milt kadusid sõnad
tunded jäid hõljuma õhku
lõpuks ometi jõudis
kätte üks ajatu õhtu
õhtu mil valitseb sümbol
mõtetest koosnemata
aegruum kus ometi keegi
ei sünni ei sure ei mata

* * *

Käisin väikekodanlusel külla
haigutasin kaasa
tean nüüd kuidas viisakalt
näidatakse trääsa
tegin rikkusel visiidi
mesimagus põlgus
siiamaani söögi-joogi
eest nüüd maksan võlgu
sattus teele vana sõber
samm ei pidand loodi
viimast viinapära jagas
loovutas mul voodi

* * *

Kui jälle lähen oma teed
siis jätan aknad valla
mis olnuks kaasa võtta veel
see kõik läks haamri alla
sai kergelt ära antud käest
ja kuigi mõttes harjun
hing hoiab kinni kõigest väest
veel sest
mis jäigi varju

* * *

Tüdruk voolis savist linnu
poiss lennuki sai valmis paberist
kuid tema lühikeses lennus
savilind see lendas vist

* * *

Süütu ei tahtnudki palju
tahtis vaid paterdada
polnud ta süüdi et süüdlasel
läbustas poriseks näo
Ega ta tahtnud ju palju
vähemast lihtsalt ei pidanud
mõnede nägude peale ju
porigi lihtsalt ei jao

* * *

Lõin pidevuse surnuks — saigi surma
nüüd ajatud on hommikud ja õhtud
jäid rippu etteheited keset elu hurma
jumalagajätt jäi rippu õhku
naeratus sai tardund irve ilme
seletused suhu seiskusid
pikaksvenitatud valed
hambaauku
roiskusid

* * *

Aknaklaasid laulavad vihma
kired on vait ja vaga
silmad ei näe aga otsivad kohta
kusagil aastate taga
aastad on samad
ja pole need aastad
jäänud on tilluke tuba
lift läbi elu triumfi ja saasta
teadmata korrusel juba

Kivine linn

Mõtete mustava tulva
kivine linn vaikib maha
puhib ja kiirustab ainult
ringlemist ringleb raha
Kivine linn —
tema vaikib
kihavas liikumises
jaotab
ringleb
kestab
mahavaikimises

* * *

Nurga taga hommik
ühel õhtul maha löödi
öösel pesti laipa
ja mu akna alla toodi
vihmarabin reetis sala
läbi klaasi kõrva
tema ise näinud pealt
kuis sügis teostas mõrva

* * *

Tulevik on julgem
salgamises parem
minevik on näinud
tema vist on arem
olevik on kaupmees
kahe aja vahel
vahenduse vangis
kaelas ajaahel

* * *

Näri siis küüsi mu sõrmilt
kui tahad
näri mu huuli
kui muidu ei saa
näita mu keelt
loobi pintsakut maha
ennast ei raatsi kui raisata
lakitud küüned
mingitud pale
värvitud silmad ja võõbatud suu
üdini oma vaid
kiimane vale
sinuta siiski ei saa
küljeluu

Värviline värk

Mõnikord on rohelised mõtted
mõnikord on meeles punapea
sinisilmseis silmis paistad sina
kollasena kriiskab munapea

mõnikord on jälle ilmad hallid
halligi siis pole teha muud
kui et minna halli kaubahalli
osta viin ja loputada suud

valge viin teeb salamõtted mustaks
värviliseks halli luulerea
küll on tore küll on tore et on värvid
et on luule et on punapea

* * *

Nägin unes Põhjakonna
küsis suitsu peale tuld
lubas et jääb puutumata
Eesti mets ja muld
sorisin kõik taskud läbi
polnud ainsat tikku
selletõttu sündisingi
sotsialismilikku

* * *

Kõik hea tuleb kinni maksta
tasuta saadav on vaen
suurt õnne eal osta ei jaksa
ja väike on ikkagi laen
mitte keegi ei tule ei paku
pakub kui kasu ses näeb
kõikide lõppude hakul
võlgade maksmiseks läeb

* * *

Käisin hinge surnuaial
riste oli hulga
kabelisse oli keegi
jätnud nukra julga

Penssi ootamas

Eila suri nälga naabritädi
korter tehti tühjaks kõrvalmajas
tagahoovi jota külmus ära
keegi venna auto ära ajas
vana ema pensini on aega
nädalat veel täpselt kaks ja pool
seniks istun ajas musta laega
mõtlen kuidas elab Erki Nool

* * *

On unelm
mis mälestus hoopis
on tulevik
möödunu melust
on õnn
toituv kaotamisvalust
on elu
kadunud elust

* * *

Avameelsed naeretakse välja
õilsameelseist sepitsetaks värsse
valemeelsed juuritakse välja
ülejäänud saadetakse persse

* * *

Võllapuu päikesekiirtes
õitsvate lillede seas
kaunite nimede keskel
laternapostide reas
õhkõrna kardina varjus
osake lum mavast ööst
pehmetes roosades kätes —
meeldetuletus
kätetööst

*Raskustes lihtsamalt seletad asju
lahedalt elades raske näib kõik
pikali lööduna siht tundub selge
lennates on see üks tühine tõi*

Puu on puude kõrgune

* * *

Tunne lõhenes
ja siis ta oli pooleks
kumbki pool jäi
iseenda hooleks
eralduse käigus
tekkis tunne uus
tekkis pooltevaheline
terveigatsus

* * *

Patusoo sopast kui sumasin koju
avasin ukse ja nägin
ahjusuu ees istus kopitand roju
voodi peal imedevägi
laes oli hallitus
põrandal lehkas
seina peal ripendas sunnik
haarasin naerust
sain pisaraid põiest
südames ussitas hunnik

Sügisene

Õhk on läbipaistev
nina tilgub tihti
rentslites on prahti
joodikuid ja lehti
päev on lühikene
mõttekäik on pikk
justkui oluliseks muutuv
soojatorustik

* * *

Pehkinud palkide vahel on prahti
tühi ei ole veel maja
võtaks ehk kirve
kuid pole ju tahtmist
lõhkuda õigel ajal
õuel on umbrohus vettinud halud
õitseda miski ei taha
põgeneks
põgeneks paljajalu
kui oskaks
jätta kõik maha

* * *

Tuul nutab tagahoovides
varjud otsivad varju
pilvede mustades loorides
valgust otsima harjud
seda ei ole neis pilvis
pimeda valgeks kui ütled
valgust mis pimeda silmis
pilvede sisse sa mõtled
kusagil kindlasti koidab
pöördumatuse valgus
pimedus ilmutab sulle
kus tema lõpp on
kus algus

* * *

Ausambal istub paksukene tuvi
ta ära märgib oma olemist
ja kellelgi ei ole miskit huvi
ausambalgi on ükstakama vist

* * *

Vaikne on surnuaial
isale lilli toon
minus on elu jaoks ruumi
temagi elulool
vaata mul silma
ning kuuled
külje pealt
tagant
ja eest
kadunud elusid nõudvat
ruumi mu eluloo seest

* * *

Mõtete tinane raskus
lootuse valulik tämber
rõhub ja rõhub end vastu
seda mis niigi saab ümber
lõpu eel oleks kui kahju
tuhandest kirevast killust
tatsad neil paljajalu
tatsad
ja minema pillud
ettemääratud pole
on ainult toimunu kaja
ammendund enesepette
ümbersaamise ajal

* * *

Mu juukseid võid siluda ikka
mis sest et nad pole mu peas
võid pesta mu jalgu ja käsi
mis kuulekalt riiulil reas
mu silmad on teeklaasi põhjas
nad näeksid kuid hambad on ees
ma olen su unistus
naine —
reaalne ja kuulekas mees

* * *

Põgenen prügimäele
keset kilukarpe
klaasikilde
kartulikoori
kaltse
võltsaareteotsija olen
võltspagemiskatsel
sobran ses saastas
ja leian
nii palju kasulikku
sobrada enam ei tahaks
liigset kuid tegelikku

* * *

Aeg-ajalt ma metamorfeerun
kasvavad kõrvalharud
lendava puuna viin teise kohta
okstesse takerdud marud
siis tulen tagasi
passijärgsena
asfartil istutan lille
pea panen sülle sul
nuusutan sukka
Maie või Margit või Pille

* * *

Mul meeldib meeldida
ja sulle
meeldib sinu hing
nii armastangi
ennast sinus
sina
endas mind

* * *

Kaldapaju
sõrmitses vagusid
Emajõe vette
park oli vait ja vagusi
omaette
murelik tudengineiu
langetas raamatu
ajaloost tüdis
leht eksis lehele järjehoidjaks
peatükile
TARTU SÜGIS

* * *

Iga kullerkupu sees
üks väike tõde olla
kasvab tükkis lillega
mis kord lööb õie valla
närtsimise krimpsumise
käigus kukub maha
tõde
mis nüüd lillest suurem
alasti
ja paha

* * *

Pühid jalad
avad ukse
oled kodus
sind ei ole tegelikult siin
sind ei ole tegelikult kuskil
kuni keegi kusagile viib
paneb nime
annab süüa
pühib nina
ütleb kodu
ütleb oled
ütleb sina

* * *

Kõik ilmas suhteline on
ja suhtelisus ka
on inetuses ilusat
on vastupidi ka
on see mis on
ja mõnikord
ei ole päris ka
saad surematuks surres
kuid sealjuures
surma ka

* * *

Puu on puude kõrgune
muru murumadal
õnn on õnnesuurune
selg on seljataga
Valu on mäekõrgune
usk tas murumadal
kui me lõpuks virgume
hing on vait ja vaga
kui me lõpuks virgume
puu on murumadal
muru puude kõrgune
kinni kasvand rada
siis näib õnn mäekõrgune
valu murumadal
kui me lõpuks virgume
kõik on seljataga

*Must lagi on mu kohal
ja all on mustav mulk
seal ussikestest vohab
seal on neid terve hulk
mis sest et ainult peldik
on kordumatu viiv
kui keset ussikesi olen
Juhan Liiv*

Need hetked

* * *

Kaks kärbest ahju peal
tapeedililled
neli seina
pruudipärg
ja tusk
suur meeleheide
etteheite vormis
ja hinges
ikka uskumata
usk

Praegu

Sa poputa mind praegu
kallis naine
ja süga selga
mudi kaelalihaseid
sest pärast on see unistus
mis täitub
ja elust saab kord kaart
mil pole teid

ma pole süüdi
et see inimene harjub
ja kuivab tunne
jääb ehk rahulolu hell
ma pole süüdi
parem poputa mind praegu
end eksitada lase
tunnetel

Natile

* * *

Kõik halva
mis olen sul teinud
koos sinuga endasse jätan
ja valu
mis hinge on läinud
su silmadest välja ma nutan
sest selline oled sa ainus
kes midagi panti ei palu
kui põgenen vahel
siis selleks
et naaseda taas paljajalu
me aastad on läinud
kuid hetked
mil pole ei otsa ei äärt
on jäänud
ja seda ma ütlen
need hetked
me elu on väärt

* * *

Juuksekarva otsas
kaelapidi ripun
pääseda võin
üle noatera
kas on mõtet
surra teralikult
parem lämbun
rahulikult ära

* * *

Inetu kolksatus kinkude vahel
kaelale nõriseb sülg
tulpimus
klaasistund pilkude ahel
saaks juba keerata külge
lurtsatus peeretus
higine lina
igatsus aegade taha
kõikide aastate raskuse kiuste
ei roni seljast maha

Džinn

Mu sõbrast oli saanud paras joodik
jah, täitsa tavaline süüdimatu parm
ta peitis pudeleid ja lõpuks peitis saatust
ta saatus olla eriliselt karm

Talt küsisin miks pudeleid sa peidad
need naine leiab üles niikuinii
sa pudelisse peida parem ennast
ei leia sind sealt kuri saatuski

Nii tegigi ja viimasemad pärad
kõik kõrist alla valas endast pagev mees
kõik mis ei tapnud – kõik jõi ausalt ära
ja muutus džinniks klaasist silmad ees

Näe, üles leidis naine viimse taara
ja korkis valla – fuihh mis röve hais
Hottabõts kähku peldikust läks alla
see juhtus tõesti
möödund aasta mais

* * *

Pargiteel kord
ebamäärast sotsiaalset
päritolu mees
hambad pruunid
habe ajamata
oma ainukesest nööbist võttis kinni
öeldes silmadega
vajan
miskit küsimata
mul ei olnud midagi
tal anda
absoluutselt midagi
ei olnud anda

* * *

Mida ma räägin sul
suurt ja ilusat
mida nii järsku nii head
oled niiväga
ja võib-olla pole
kes seda nii täpselt teab
ülejäänd mõtled ju niikuinii juurde
milleks siis rikkuda ulma
kujutelm hajub
ja ilus on seegi
kohtad kui tõelisust julma

* * *

Miski kriuksub
magada ei lase
südamel vist jätsin
ukse pärani
tõmbetuulest jahedaks saab ase
justkui ootaks aina kedagi
kedagi
kes kunagi ei tule
tulevad kes pole oodatud
silmist taldadeni hindavad su üle
roosad näod on
ära magatud

* * *

Nimetul saarel
nimetus meres
kasvatan kannatuspärl
merekarpide pimedas keres
taltsutan vaikides närve
sellepärast ma sulle ei ütlegi
seda mis arvan et paha
istun ja tajun
kuis kasvavad pärlid
seni kui rahuned maha

* * *

Mannekeen kaupluse aknalt
mõistvana silma teeb
luban et olen vakka
sellest
ja millestki veel
asjade hääletu sõnum
elutu keeletu keel
sunnib mind valima sõnu
sellest
ja millestki veel
lausete lärmakat tühjust
kaua ei kannata meel
vaikigem
otsides põhjust
selles
ja milleski veel

* * *

Vana portselanist vaas
kui lits
tülpinud on
tuhandetest vartest

* * *

Kunagi aastate pärast kui näeme
teadvusse jõuab et valesti kõik
tegime praegu ja ikkagi läeme
veendunud olles — see kaotus on võit
kunagi aastate pärast me peame
sellest mis kadunuks jääbki meis eos
sihitult kivisid kivile seame
see meie ainuke ühine teos
siis kui sa aastate pärast veel tuled
elu on elatud kantud on rist
valusalt vaadates silmad mul suled
lähed ja mõtled —
ta armastas vist

* * *

Oh seda jooksvate piltide rida
hetkede seost millest jälle saab hetk
siis kui ma kohati tunnetan seda
jällegi valmib uus eluprojekt
hindan kõik ümber
nean
korrigeerin
tekitan korrektsioonide rea
mõttetu kadalipu mil lõppu
niikuinii kunagi keegi ei tea

* * *

Ühe pulstis peaga plika
võtaksin enese juurde
segased mõtted kõik valaksin
juuksepahmasse suurde
silitaks siis kui on tuju
sakutaks siis kui ei ole
pulstis peaga plikal
nagunii ükskama oleks

Okas rinnus higi peos
läbi sopa viinaleos
murdis kaela tõde karm
lombakaks jäi vennaarm
köveraks sai kirgastuski
tekkis loll ja tühi lust
käsipõsakile-alge
silmad vastu kempu ust

* * *

Kuristiku veerel
seisad vagusi
astu siis see samm
astu tagasi
edasi on tuntu
tagasi on uus
kuristiku veerel
sünnib kirkastus

* * *

Sõber
poo end üles
ukselingi külge
aja silmad punni
lase rinnal sülge
selle tembu sisse
saad siis ohvreid tuua
kaotad üleliigse
tungi
surnuks juua

* * *

Lõi värelema leek
ja vahariidelilled
vanal laual
ära närtsisid
üks tabamatu hingus
peeglist tegi killud
ilmsi nähtud unest
üles ehmusin
sa läksid ammu
jätnud mind siis üksi
las olla rahulikud varjud öös
ma niigi kuulen
iga sinu sammu
unetuse hetkil
kartma lõõn

Muinasjutuline

Ta noorus oli muinasjutuline
ta unistusi kiivalt hoidis koos
nii juhtuski et täitus soovimine
kuid väike omapära oli selles loos

Ta oli prints kes laskis lendu noole
printsessi jalge ette langes lõpuks see
kuid pulmapidustuste lõpupoole
printsessist konn sai üpris kärnane

* * *

Mu parim luuletus
on minu elu
just see mis välja mõeldud
iseendale
see teine pool las jääda
proosa valda
kes tahab
võtku prooviks
endale

* * *

On seisundeid mil tunne
muudab tundetuks
mil tajud et on muutuv
tunnetus
on hetki millal luule
muudab luuletuks
hetk enne taju
et on muutuv
luuletus

* * *

Hommikul
mil katused on märjad
tuleksid kui tulemused meelde
lõpud
mis on lõppemata alles
algused
mis alustatud tuulde
hommikul
mil katused on märjad
hingesopis sügiskarge tukse
kogunevad varjud justkui avaks
mineviku sammaldunud ukse
mille vahelt
pöidlapikku vennas
lehvitab
ja pageb kaenlas sai
jättes märga olevikku maha
kolm nii vajalikku
hästi
pikka
pai

Naelutasin ukse külge
Pegasuse raua
vaene hobu rippudes seal
leidis oma haua

ISBN 9949-13-573-7

9 879949 135736